

Иосифъ.

... Когато тамъ у нея бивахъ гостъ,
азъ поразбрахъ. . .

Майсторъ Лалйо (топло поласканъ)

Какво разбра! . . . кажи!

Иосифъ (увѣрено)

Ще видишъ ти, че българка ще бжде.

Тъй скоро се на нашъ езикъ научи. . .

Гъркиня да е не би била тя

така къмъ насъ. Че може ли жена

не българка да люби нашенецъ!

Майсторъ Лалйо. (съ въздишка) Дано е тъй!

Иосифъ (внимателно) ще видишъ, че Зита

е българка. И тя ще те подири!

Майсторъ Лалйо. (изненаданъ)

Но Иосифе, ти нивга до сега

не си за Зита заговарялъ тъй. . .

А слушамъ те тази вечеръ тъй приказвашъ,
каточе ли днесъ нѣщо си научилъ!

Иосифъ. Азъ мисля, че. . .

Майсторъ Лалйо. Но какво мислишъ ти?

Иосифъ

До колкото разбирамъ. . . е дошла . . .

Майсторъ Лалйо.

Но какъ така ще бжде тука Зита,

когато днесъ не ни е идвалъ въ село

ни чужденецъ, ни кой да е човѣкъ. . .

Иосифъ.

* Увѣренъ съмъ—по туй що днеска чухъ,
че Зита е била днесъ между насъ

Майсторъ Лалйо (Изненаданъ).

Но какъ така ще си ти чувалъ нѣщо

за Зита днесъ! Загадка ми се струва

подхващашъ ти. . . открий ми я, за Бога!

Иосифъ.

. . . Знахарката, когато днесъ на дланъ
гадаеше на момци и моми —